

ГЕНЕРАЛЬНИЙ ПЛАН МІСТА ЯК ПРОЕКЦІЯ ФРАКТАЛЬНОСТІ ВСЕСВІТУ

В.В. Воробйов, О.С. Шило

ННІ «Придніпровська державна академія архітектури та містобудування»

УДУНТ, м. Дніпро

vivavo151151@gmail.com, olgashilo2016@gmail.com

Анотація. Розкриваються шляхи корекції функціонально-планувальної структури екополісів як поселень-фракталів просторово-часової структури Світобудови.

Ключові слова: Світобудова, містобудування, екополіс, фрактальність.

Annotation. The ways of correcting the functional planning structure of ecopolises as fractal settlements of the space-time structure of the Universe are revealed.

Keywords: Universe, urban planning, ecopolis, fractality

Постановка проблеми. В даний час людство спантеличене програмами сталого розвитку регіонів та держав. І пов'язаними з ними теоріями, спрямованими на збереження природних ресурсів для себе та для майбутніх поколінь. У тому числі — засобами містобудування та регіонального планування. На цьому шляху зародилася ідея екополісів [2], [3]. Аналіз підходів до екополісів показав, що їхня ідея не коректна. Насправді створюються не екополіси, тобто поселення, вписані за спеціальними правилами в просторово-часову структуру екосистем і перетворені на їхню симбіотичну частину, а екологізовані міста, які подібні до важко хворого, що лежить під крапельницею та іншими технічними системами життязабезпечення [1]. Хворий ще живий, але непритомний. І без систем підтримки він далі не може жити. Проблема в тому, що майже ніхто ця невідповідність в екополісній тематиці навіть не намагається побачити та усвідомити.

Мета дослідження — показати шляхи виходу з глухого кута містобудівних ідей, розкрити ключові аспекти формоутворення симбіотичних екополісів як структур — фракталів Світобудови, що беруть участь в обмінному процесі між Землею і Космосом на основі прийому, переробки та подальшої передачі речовини, енергії, інформації та імпульсу, що є основою існування кожної горизонтальної та інших структур екосистеми різного масштабного

рівня, що працюють на основі диференціації Космосу на просторово-часові елементи різної якості, та взаємодіють один з одним на основі механізмів ієрархічної супідрядності. Тільки в цьому випадку екополіс і буде екополісом.

Результати дослідження. В основу формоутворення планувальної структури екополісу може бути покладена ідея її подібності до структури Світобудови [1], подібності до ближнього і далекого Космосу, який теж не стоїть на місці, а постійно змінюється. Проекція формотворчих принципів освіти об'єктів космосу на об'єкти містобудування та архітектури — найстійкіша традиція, що не припиняється, що простежується практично у всіх протокультурах давнини.

У культурах минулого у контексті сказаного існувало три варіанти підходів [5].

Перший — буквальный. Тобто малюнок сузір'я на небі повторювався у взаєморозташуванні будівель Землі. Він був фракталом.

Другий — у вигляді особливого графічного символу, що містить у собі всі принципи структурування світобудови. Наприклад, у вигляді Мандали чи Янтри. Рідше — Мандорли. А також інших. Це теж фрактали, але найвищого ладу.

Третій — у вигляді будівель і ґрат генеральних планів поселень, розроблених за законами анген далекого космічного зв'язку. Зв'язки миттєвої, яка залежить від відстані до тієї чи іншої зірки. Зв'язки з конкретною Метародиною людей у Всесвіті. Із можливостями миттєвого переміщення людей туди та назад. У стародавніх текстах згадуються подібні ефекти, хоча сучасна наука їх поки що не відкрила.

Дотримання законів вписування будівель та генеральних планів населених місць у структуру ландшафтів у період історії не відбувалося. Усі принципи архітектурно-містобудівної організації об'єктів з урахуванням космогонічних відповідностей створювалися за правилами надсистемності. За правилами організації моделі життя, що стоїть вище законів устрою земного світу як локальної системи.

Моделі, що спирається на космопланетарні аспекти світоустрою. Неруйнування земних ландшафтів за такого підходу забезпечувалося автоматично через застосування про «багатомірних» технологій.

Використання ресурсу Багатомірства = Багатосвітдя дозволяло побудувати життєзабезпечення людей за схемами, в яких ландшафт як ресурс був потрібний.

Ці висновки були отримані на основі іншого знання та розуміння історії людства на Землі. Назвемо його умовно Стародавнім Людством.

Тоді не стояло завдання вписування в ландшафти, як це ставиться в основу зараз. Об'єкти Стародавніх, хоч і розташовувалися у фізичному світі лежить на поверхні Землі, та його властивості пов'язані з перетворенням просторово-тимчасового континууму незримих світів [2],[3],[4].

Одна з підтем космічної відповідності — використання пригоризонтної і надірної астрономії. Точка сходу над горизонтом того чи іншого сузір'я, прийом енергії якого в перші дві хвилини сходу проектувався до будівлі або генерального плану поселення по строго заданим променям, (відповідній сітці вулиць поселень) задавала всі інші ритмотеми розбивки сітки вулиць.

Крок вулиць модульно-фрактально був із довжинами хвиль різних видів випромінювань від використовуваних космічних об'єктів. І з морфологією інтерференційної «сітки», що утворюється цими хвилями випромінювань. Таким чином створювався простір життя, заснований на резонансному ефекті, що корелює з особливостями енергоінформаційної структури людини. Схожа обставина використовувалась і в ситуаціях, коли важливий небесний об'єкт досягав кульмінації на небесній сфері, тобто був здатний давати особливу енергію для людей.

Найважливішим принципом обліку пригоризонтної астрономії був принцип обліку та відображення в генеральному плані місць сходу Сонця через обрій у дні весняного (21 березня) та осіннього (21 вересня) рівнодення, а також дні літнього (22 червня) та зимового (22 грудня) сонцестоянь. (Дати прив'язані до сучасного календаря та до сучасної морфології орбіти Землі навколо Сонця). Звідси виникла ідея чотирьох воріт у місті — північних, південних, західних та східних. Ворота з'єднувалися двома перпендикулярними вулицями — діаметрами всередині кільцевого генплану поселень. Їм вторили «відображення» — «сітки» з інших вулиць. У найбільш генералізованому вигляді вони знайшли втілення у концепціях мандал, а також у концепціях 144 типів найдавніших свастик, реалізованих у поселеннях різних типів. Слід зазначити, що з створенні стародавніх міст саме цей підхід ніколи не скасовувався. Він вимагав розбиття кола поселення на чотири частини двома вулицями-діаметрами, один з яких йде з півночі на південь, інший — зі сходу на захід. Семантичних прочитань — декодерів цієї схеми багато. Це не тільки фрактальне відображення у генеральному плані міста чотирьох Рукавів Галактики, в одному з яких (у Рукаві Оріона — Лебедя) знаходиться Наша Сонячна система. Це і фрактальне відображення чотирьох суперпозицій сузір'їв Великої та Малої Ведмедиць на небесній сфері відповідно до чотирьох кардинальних дат року; це й низка інших фрактальних відображень: змінних верств, секторів і сіток за умов світу. Усього прочитань — 2400! Сластика лежала з урахуванням схем генеральних планів всіх поселень першої

планетарної цивілізації. Вторинні, пізніші, тоталітарні цивілізації, з різних, далеко ще не об'єктивних причин, перейшли на генеральні плани, в основі яких — квартальна схема забудови, що не відповідає своїй енергоінформаційній будові особливостям енергетичної структури людини, і втрачає в своїй основі принцип морфокосмпланетарних відповідностей з морфологією нашої галактики. Квартальна схема забудови була класичними вписаннями поселень над галактичні фрактали на рельєфі, а вписуваннями в нижні ієрархічні рівні невидимої сучасним поглядом людей, але видимої древніми, енергетичними сітками кристаловидного типу. Сітки, властивої всій земній кулі. Яка, до того ж, еволюціонувала, збільшуючи кількість своїх граней від одного Всесвіту до іншого.

Одна з перших її конфігурацій — планетарний гексаедр. Або — куб. Він був вкладений у геоїд нашої планети та мав ієрархічну структуру. Тобто дробився на сітки-аналоги, з меншим і меншим розміром осередків — «кубиків». Під них і підбиралися абриси пізніших поселень. Саме в цей період виникла квартальна сітка, яка в наступні епохи відійшла від зв'язку з планетарним кристалом, який працював як зв'язок Землі з сітками Світобудови. Тобто стала небезпечною для здоров'я людини та інших форм життя. Небезпечними для людей стали сітки генеральних планів населених місць. Для порятунку ситуації саме цієї епохи виник унікальний інструмент створення населених місць — Мандала. Все це — вторинні інструменти. Більш низькочастотні. У певному сенсі Мандала містила у своєму контексті і «хрест» нашої галактики. Тобто вона поєднувала первинне та вторинне розуміння космогонії. Вторинне — те, що почало формуватися у міру поетапного закриття в людині здібностей бачити Вищі Світи. Його зір змінився.

Давні розуміли Всесвіт як результат взаємодії не чотирьох сил, що діють, як прийнято в науці зараз, у фізичному світі, а значно більшого їх числа. При створенні морфології "плями" генеральних планів поселень, при наповненні "плями" "сіткою" вулиць та різними типами будівель, спиралися на цикли змін у космосі. Вони враховували різне число сонців, видимих у небі Землі (до трьох), різне число місяців у Землі (від 9 до трьох і до однієї), інше становище Землі в Сонячній системі, іншу кількість планет у Сонячній системі (27!!!, на що вказують древні манускрипти), іншу швидкість обертання Землі навколо осі та навколо Сонця (Сонця), враховували періодичний закон приходу космопланетарних катастроф, що змінювали весь фізичний світ на Землі. Ці та інші зміни впливали на історію підходів до формування архітектури та містобудування старовини. Фактично при створенні сучасних екополісів мова повинна йти про врахування іншої історії людства на планеті Земля. Більш протяжною та несподіваною.

З позиції обліку космопланетарних процесів, з позиції обліку законів фізики — як ортодоксальної, так і альтернативної, мають досліджуватися і всі теми, пов'язані з історією архітектури та містобудування. Саме космічні ситуації протягом тривалих періодів історії визначали моделі прямих та зворотних зв'язків людини та природи. Саме вони змінювали діапазони чутливості зору, нюху, слуху, дотику; змінювали способи бачення кольоровості простору, змінювали ритми активності та пасивності людського організму у структурі доби, тижня, місяця, року та циклів років. Змінювали відчуття та сприйняття заходів довжини та інших заходів. Змінювали механізми репродукції, змінювали тип мислення, потреби у просторах з різними якостями, змінювали реакції організму людини, його рефлексії, на вплив зовнішніх сил та внутрішні відгуки фізіології на такі впливи. Змінювали багато іншого. Зрештою, шкали цінностей у земному світі багаторазово переформатовувалися чи скасовувалися, натомість запроваджувалися інші. Що змінювало підходи до міст. Тому дослідити історію архітектури та містобудування очима сучасного вченого, що мислить категоріями нашого фізичного світу, вченого, що спирається на існуючий діапазон сприйняття п'ятьма органами почуттів, безглуздо. Застосовувати до історії інтерпретації, побудовані на законах сучасної логіки мислення, без урахування перерахованого, теж невірно.

Потрібен перегляд усієї системи уявлень про те, що ж справді відбувалося в давнину. Чому, на основі яких сил та енергій, відбувалося. Ставлячи на чільне місце психічну енергію та особливості її прояви в різні історичні періоди. В іншому випадку виникне ситуація абсурду, яка на образно-мистецькому рівні буде схожа на притчу про те, як сліпий розповідає глухому про красу заходу сонця або пишноту веселки після дощу.

У генеральних планах поселень Землі довгий час восьмипроменева структура була однією з домінуючих. Вона переміщала з більш ранніх навчань у пізніші. Включаючи вчення про Мандалу, вчення Васту та інших.

Дослідження текстів Вед дозволили дійти висновку: люди створювали Землі поселення, форма яких генерувала в певні цикли часу (включаючи зв'язкові суперпозиції Мідгард-Землі та Інгард-Землі) промені енергоінформаційного зв'язку (миттєвого зв'язку, незважаючи на великі відстані між Чортогами (сузір'ями) за принципом вузькодіапазонної, а пізніше (з появою прецесії земної осі, що не дозволяє мати) — кругової діаграми спрямованості інформаційних випромінювань. Механізм такого зв'язку будувався на основі спеціальної схеми вкладення енегоінформаційного променя людини в енергоінформаційний промінь, створений геометричною формою поселення на куполоподібній формі рельєфу. Тобто рельєфу з певною величиною нахилу його бічних поверхонь. Кутіві коди природних та рукотворних (антропогенних) форм

зв'язку були тоді вирішальними. Це була умовно "не технічна технологія". У ній не були потрібні електротехнічні чи інші технічні засоби зв'язку, суперпотужні комп'ютери та інші пристрої. Принципи морфічного резонансу були пріоритетними. Форма рельєфу з конкретним кутом нахилу його бічної поверхні була визначником діапазону налаштування планету у конкретної зірки. З урахуванням прецесії, що з'явилася, і з урахуванням неотектонічних підйомів і опускань, а також схилових зрушень форм рельєфу. Коли енергоінформаційні потоки, створені людиною за допомогою цих технік, поєднуються з енергоінформаційними потоками, що генеруються рельєфом (з відповідними ухилами) та формою генерального плану поселення чи будівлі, спрацьовує явище складної адитивності та інших явищ. При створенні планувальної структури екополісів повинні лежати, як це було у Стародавніх, формоутворюючі потенції фракталізації Всесвіту [4].

До цього підштовхує і те, що сучасна людина досить швидко змінюється біологічно та психічно. Він адаптується до нових енергій Світобудови, і вимагає композиційно-планувальні підходи до формоутворення поселень усіх типів, резонансних з умовами, що складаються. Наближається новий Вселенський цикл. Ідуть нові енергії Всесвіту. Фактично, вже формується Людство нового біологічного виду, з іншими шкалами прямої та зворотної взаємодії зі світом [1].

Виникне новий клас явищ, який ми пропонуємо називати «не технічними технологіями». Технологіями, у яких використовується електрика, магнетизм та інші загальновідомі сили Природи [3].

Не використовуються «залізниці», «проводи», «друкарські схеми», «напівпровідники» та інші чудові інженерні напрацювання. Не використовуються з простої причини: вони — наслідок використання чотирьох загально-відомих сил у природі: гравітації, електромагнетизму, сильної та слабкої взаємодії. А якщо в розробках почнуть застосовуватись інші сили, то все стане іншим. Важливо іншим. Сама еволюція тоді стане іншою. По суті, «нетехнічні технології» — це проривні технології Майбутнього.

Наука колишніх цивілізацій вийшла на рівні, де техніка вже перестала бути технікою [5]. Технікою став сам простір-час. Термін «техніка» для цього етапу вже не застосовується.

Історія не обривається сьогоднішнім днем. Майбутнє існує паралельно зі сьогоднішнім та минулим. Будь-яка спроба вчинити по-своєму приречена на провал. Вічним стає лише те, що зроблено у гармонії з космічними ритмами. У ньому немає місця "єго". Якщо поставити запитання «Як зробити правильну (екологічну) архітектуру та правильне екологічне місто?», відповідь

очевидна: «Потрібно взяти конкретний простір і час і прибрати з нього все особисте». Це і буде ідеальне місто — екополіс [2], [3], [5].

Література

1. Астаф'єв Б.А. Теорія Єдиного Живого Всесвіту (закони, гіпотези). — М.: Інформаціологія, 1997. — 148
2. Воробйов В.В., Шило О.С. Антенуючий ефект форми в екополісі «Дніпровські Пороги»/ «Створення високотехнологічних соціо-екокомплексів в Україні на основі концепції збалансованого (стійкого) розвитку»: Зб. наук. праць. Вип. № 60. Дн-вськ, ПДАБА, 2011. — С. 36-44.
3. Воробйов В.В., Шило О.С. Нова класифікація екополісів / Вісник Придніпровської державної академії будівництва та архітектури. — Д.: ПДАБА, 2016. — №9. — С.56-65.
4. Воробйов В.В., Шило О.С. Планувальна інтерферометрія та планифонія екополісу «Дніпровські пороги» / Новини науки Придніпров'я. — Дніпропетоськ, ПДАБА, 2011. — №3. — С.24-30.
5. В.В. Воробйов, Я.С. Яцуба. Ідеальні міста: прорив у минуле, чи назад, у майбутнє / Вісник ПДАБА. — Д.: ПДАБА, 2009. — №10. — С. 50-56.